

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **P. V. T.**, zast. JUDr. Zdeňkem Veberem, advokátem se sídlem Purkyňova 593/10, Plzeň, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 9. 2019, č. j. MV-114161-4/SO-2019, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 1. 2020, č. j. 30 A 116/2019 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci, rozhodnutí žalované a krajského soudu

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ve věci žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] Stěžovatel měl na území České republiky uděleno povolení k dlouhodobému pobytu na základě zaměstnanecké karty s platností od 6. 2. 2017 do 31. 12. 2018;

zaměstnanecká karta mu byla vydána k zaměstnavateli KOLASOL s. r. o. na pracovní pozici brusiče, s místem výkonu práce Stříbrská 305, Vlkýš, Heřmanova Huť.

[3] Dne 20. 12. 2018 podal stěžovatel na Ministerstvo vnitra žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty dle § 42g odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České publiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců"); k žádosti doložil pracovní smlouvu uzavřenou dne 17. 12. 2018 se společností KDK Automotive Czech s. r. o. na dobu 1 roku od data nástupu, s místem výkonu Tachov.

[4] Ministerstvo požadovaný souhlas se změnou zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců stěžovateli neudělilo s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, a sice z důvodu zjištění jiné závažné překážky pobytu cizince na území České republiky. Ministerstvo mělo k dispozici spisový materiál k předchozím žádostem stěžovatele o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty, z nichž mu bylo známo, že stěžovatel nemohl pracovat v souladu s vydanou zaměstnaneckou kartou. V místě jeho výkonu práce podle zaměstnanecké karty má totiž sídlo a provozovnu společnost MHS – tlakové lití s. r. o., nikoliv společnost KOLASOL s. r. o. Dále vycházelo z informace od jednatele společnosti MHS – tlakové lití s. r. o. ze dne 14. 11. 2017, že se společností KOLASOL s. r. o. měla tato společnost v období od 30. 4. 2014 do 31. 3. 2017 uzavřenou rámcovou smlouvu. Z toho dovodilo, že společnost KOLASOL s. r. o., u níž měl stěžovatel od 6. 2. 2017 do současnosti pracovat, od 1. 4. 2017 nepůsobí v místě výkonu práce stěžovatele. Stěžovatel tedy nemohl plnit účel povoleného pobytu.

[5] V odvolání proti rozhodnutí ministerstva stěžovatel namítal, že správní orgán zatížil řízení vadami, nedodržel zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí, nedostatečně zjistil a vyhodnotil skutkový stav, neprovedl žádné vlastní šetření; čerpal pouze ze zprostředkovaných neaktuálních dokumentů z jiných řízení, které vytrhl z kontextu a vyhodnotil spekulativním způsobem, aniž by ověřil rozhodné skutečnosti (např. možnost vyslání stěžovatele na služební cestu) u společnosti KOLASOL s. r. o. Poukázal na to, že v souladu se zákonem podal žádost a doložil ji novou pracovní smlouvou a všemi náležitostmi.

[6] Žalovaná dospěla shodně jako ministerstvo k závěru, že jsou splněny podmínky pro neudělení souhlasu se změnou zaměstnavatele z důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť stěžovatel neplnil účel vydaného povolení, protože nepracoval v místě výkonu práce podle zaměstnanecké karty. V odůvodnění odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozsudek ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, v němž se zabýval otázkou neurčitého právního pojmu obsaženého v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, a na rozsudek ze dne 25. 1. 2018, č. j. 4 Azs 248/2017 - 37, z něhož cituje rozhodné pasáže, z nichž se podává, že je možné nevydat zaměstnaneckou kartu i v situaci, kdy cizinec nemůže plnit účel pobytu, kterým je výkon zaměstnání na pozici specifikované v žádosti. K namítanému překročení lhůty pro vydání rozhodnutí odkázala na rozsudek ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012 - 41, z něhož vyplývá, že lhůty pro vydání rozhodnutí jsou pouze lhůtami pořádkovými; v důsledku jejich překročení přitom nebyla nijak zkrácena práva stěžovatele.

[7] V žalobě stěžovatel namítal, že správní orgány provedly nedostatečné dokazování, co se týče výkonu jeho práce; neoslovily společnost KOLASOL s. r. o., která byla zaměstnavatelem stěžovatele, a která tak mohla postavit najisto výkon jeho činnosti; správní orgány vycházely bez dalšího pouze z kopie informace inspektorátu práce a jednatele společnosti MHS – tlakové lití s. r. o. Namítal, že se správní orgány nedostatečně zabývaly skutkovým stavem a relevantními skutečnostmi. Správní orgány vyložily § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců příliš formalisticky. Poukázal na to, že nežádal o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele svévolně; jednalo se o situaci, kterou jakožto zaměstnanec nemohl ovlivnit, není jeho vinou, že se společnost KOLASOL s. r. o. dostala do problémů, které způsobily ukončení jeho činnosti včetně spolupráce se společností MHS – tlakové lití s. r. o. V době podání žádosti byl stěžovatel stále zaměstnancem společnosti KOLASOL s. r. o., byť ne vlastní vinou nevykonával po určitou dobu práci na adrese Stříbrská 305, Vlkýš, Heřmanova Huť. Namítl, že rozsudek sp. zn. 4 Azs 248/2017, kterým argumentovala žalovaná, na jeho věc nedopadá, neboť se týká samotného vydání zaměstnanecké karty, nikoli změny zaměstnavatele; dodal, že naopak změna zaměstnavatele je přímou podmínkou pro podání žádosti podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že nadto společnost KOLASOL s. r. o. deklarovala, že pracovní poměr stěžovatele trvá do doby udělení souhlasu, a po celou dobu hradila poměrnou část mzdy. Podle stěžovatele nebyla dána žádná závažná překážka pobytu cizince na území České republiky, ten je naopak přínosem pro pracovní trh, neboť na jeho pracovní pozici nebyl zaměstnavatel schopen zajistit ani prostřednictvím úřadu práce zaměstnance z České republiky.

[8] Krajský soud žalobu zamítl. Za nedůvodnou označil námitku, že si správní orgán nevyžádal stanovisko původního zaměstnavatele, který by mohl postavit najisto výkon činnosti žalobce. Z obsahu správního spisu vyplývá jednoznačný závěr, že společnost MHS - tlakové lití s. r. o. ukončila spolupráci se společností KOLASOL s. r. o. k 31. 3. 2017 a pracovní místo, na něž byla stěžovateli vydána zaměstnanecká karta, tak od 1. 4. 2017 fakticky neexistovalo. Stěžovatel, přestože se seznámil s podklady pro rozhodnutí před vydáním prvoinstančního rozhodnutí, netvrdil žádné konkrétní skutečnosti a ani neoznačil žádné důkazy vyvracející tento závěr. V situaci, kdy byl skutkový stav zjištěn v takovém rozsahu, o němž nebyly důvodné pochybnosti, a stěžovatel byl pasivní, správní orgány nepochybily, když neopatřovaly další důkazy (např. stanovisko původního zaměstnavatele). K tvrzení stěžovatele, že mohl být vyslán na pracovní cestu, krajský soud uvedl, že v rámci prvostupňového ani odvolacího řízení netvrdil, že by na pracovní cestu vyslán byl; pouhá tvrzená eventualita není s to vyvrátit skutkové závěry správních orgánů. Netvrdil-li stěžovatel v celém průběhu správního řízení (a ostatně ani v žalobě), že v předmětném místě výkonu práce práci nevykonával z důvodu pracovní cesty, nemohla jeho námitka takové tvrzené eventuality vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Pro posouzení věci je podle krajského soudu rovněž nerozhodné, zda a nakolik zaviněně se na tom, že nepracoval v místě výkonu práce podle vydané zaměstnanecké karty, stěžovatel podílel; rozhodující je faktický stav neplnění účelu dosavadního pobytového oprávnění.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[9] Námitky stěžovatele uvedené v kasační stížnosti jsou téměř totožné s námitkami žalobními. Stěžovatel je přesvědčen, že tyto námitky odůvodňovaly zrušení napadeného rozhodnutí žalované.

[10] Stěžovatel především nesouhlasí se závěrem správního orgánu, s nímž se ztotožnil i krajský soud, o tom, že nepracoval v místě výkonu práce Stříbrská 305, Vlkýš, Heřmanova Huť. Opětovně namítá, že správní orgán v tomto směru provedl nedostatečné dokazování, když neoslovil společnost KOLASOL s. r. o., která byla zaměstnavatelem stěžovatele a mohla postavit najisto jeho výkon činnosti; postup správního orgánu, který vycházel pouze z kopie informace inspektorátu práce a jednatele společnosti MHS – tlakové lití s. r. o., považuje za nedostatečný.

[11] Žalovaný se nedostatečně vypořádal s námitkami stran zanedbání individuálního přístupu, nerespektování institutu zákonné lhůty pro vydání souhlasu v žádosti, neakceptování základních lidských práv, porušování a nerespektování § 2 až 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a použití nesouvisejících starých nepodložených dokumentů z jiných řízení. Totožné pochybení spatřuje rovněž v postupu krajského soudu, který pouze označil tento postup správního orgánu za správný a námitky stěžovatele jako obecnou argumentaci; v této části je proto rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný.

[12] Správní orgány a krajský soud vyložily zákon o pobytu cizinců chybně a příliš formalisticky. Situaci, která na straně zaměstnavatele nastala, stěžovatel nezavinil; není jeho vinou, že se společnost KOLASOL s. r. o. dostala do problémů, které způsobily ukončení jeho činnosti, včetně spolupráce se společností MHS – tlakové lití s. r. o. V době podání žádosti byl stěžovatel stále zaměstnancem společnosti KOLASOL s. r. o., avšak po určitou dobu nevykonával práci na adrese Stříbrská 305, Vlkýš, Heřmanova Huť. Společnost KOLASOL s. r. o. deklarovala, že pracovní poměr trvá do doby udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele dle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců, a po celou dobu řádně hradila poměrnou část mzdy ve výši 60 %. Žádná ze shora uvedených skutečností netvoří podle názoru stěžovatele závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky.

[13] Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, č. j. 4 Azs 248/2017 - 37, lze analogicky vztáhnout i na žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty, neboť se jedná o obdobnou skutkovou podstatu. Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatňuje v podané kasační stížnosti obdobné námitky jako v případě odvolacího řízení, resp. i řízení před krajským soudem, žalovaná plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Rozsudek krajského soudu považuje za souladný se zákonem a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů, které stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil; současně zkoumal, zda rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by byl povinen Nejvyšší správní soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Nejvyšší správní soud předesílá, že se obdobnou otázkou týkající se téhož zaměstnavatele, společnosti KOLASOL s. r. o., zabýval ve věci jiného cizince již v rozsudku ze dne 4. 8. 2020, č. j. 5 Azs 376/2019 - 33, přičemž neshledal důvod se od tam uvedených právních závěrů odchýlit.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tedy musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, sp. zn. 6 Ads 3/2003). Jinými slovy, uvedení konkrétních stížnostních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudek ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58).

[18] V posuzované věci stěžovatel v kasační stížnosti pouze opakuje svou žalobní argumentaci; formálně vyslovuje nesouhlas s tím, jak krajský soud vypořádal jednotlivé žalobní body, fakticky jen reprodukuje svou žalobní argumentaci, aniž by polemizoval se závěry, které k nim krajský soud vyslovil, a opakovaně vytýká postup žalované. Jestliže stěžovatel k jednotlivým závěrům krajského soudu, s nimiž vyslovuje obecný nesouhlas, nepředestřel vlastní konkurující argumentaci, lze přezkoumat napadený rozsudek krajského soudu v obecné rovině, a to z hlediska jeho zákonnosti.

[19] Stěžovatel tvrdí, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť krajský soud pouze označil postup žalované za správný a žalobní argumentaci stěžovatele vzal za obecnou, jinými slovy, nevypořádal řádně námitky, které stěžovatel v žalobě uplatnil.

[20] Jak již Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval, nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudek ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24). Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Nejvyšší správní soud proto považuje rozsudek krajského soudu za vnitřně souladný, srozumitelný a plně přezkoumatelný. Rozsah odůvodnění odpovídá konstantní judikatuře, podle níž není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní jako s celkem (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19, či nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04).

[21] Precizace a konkretizace žalobních bodů předurčuje rozsah přezkumné činnosti krajského soudu, potažmo rozsah odůvodnění, které je odrazem uplatněných námitek. Krajský soud tak zcela v souladu se zákonem nemohl přezkoumávat tvrzení, která stěžovatel nepodložil žádnými relevantními důkazy. V rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8

Afs 75/2005 - 130, Nejvyšší správní soud konstatoval: „*Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“ Pokud tedy krajský soud přitakal žalované v hodnocení věci co do zjištění skutkového stavu i právního posouzení, není jeho rozsudek nepřezkoumatelný jen z toho důvodu, že vyjádřil s žalovanou souhlas.

[22] Stěžovatel opakovaně namítá správními orgány nedostatečně zjištěný skutkový stav. Nejvyšší správní soud konstatuje, že s uvedenou námitkou se podrobně a řádně vypořádal již krajský soud, jeho závěry mají oporu ve spisovém materiálu a Nejvyšší správní soud se s nimi ztotožňuje.

[23] Ve věci není sporné, že stěžovateli bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu na základě zaměstnanecké karty s platností od 6. 2. 2017 do 31. 12. 2018. Zaměstnanecká karta mu byla vydána k zaměstnavateli KOLASOL s. r. o. na pracovní pozici brusiče, s místem výkonu práce Stříbrská 305, Vlkýš, Heřmanova Huť.

[24] V místě jeho výkonu práce podle zaměstnanecké karty stěžovatele má sídlo a provozovnu společnost MHS – tlakové lití s. r. o., nikoliv společnost KOLASOL s. r. o., která zde sídlo ani provozovnu nikdy neměla (tyto informace jsou patrné z výpisů z živnostenského rejstříku). Součástí správního spisu jsou dále kopie dvou písemných vyjádření jednatele společnosti MHS - tlakové lití s. r. o., pana Václava Sternera, doručených Ministerstvu vnitra dne 17. 10. 2017 a 14. 11. 2017, z nichž vyplývá, že společnost MHS – tlakové lití s. r. o. měla se společností KOLASOL s. r. o. v období od 30. 4. 2014 do 31. 3. 2017 uzavřenou rámcovou smlouvu o dílo, na základě níž pro ni společnost KOLASOL s. r. o. jako subdodavatel zhotovovala výrobky. Z uvedeného je zřejmé, že společnost KOLASOL s. r. o., u níž měl stěžovatel od 6. 2. 2017 pracovat, nejpozději od 1. 4. 2017 nepůsobila v místě výkonu práce stěžovatele podle jeho zaměstnanecké karty.

[25] Krajský soud správně poznamenal (odst. 29. napadeného rozsudku), že výše uvedený závěr učiněný správními orgány potvrdil i sám stěžovatel, když v žalobě uvedl: „*Není vinou žalobce, že se společnost KOLASOL dostala do problémů, které způsobily ukončení jeho činnosti, včetně spolupráce se společností MHS – tlakové lití s. r. o. V době podání žádosti byl žalobce stále zaměstnancem společnosti KOLASOL, když však po určitou dobu nevykonával práci na adrese Stříbrská 305, Vlkýš, Heřmanova Huť.*“

[26] Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaná zjistila skutkový stav, o němž nejsou pochyby, a důvodně dospěla k závěru, že jsou splněny podmínky pro zamítnutí žádosti podle § 42g odst. 7 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu stěžovatele na území České republiky, jelikož činnost zaměstnavatele v deklarovaném místě výkonu práce byla ukončena, tudíž místo výkonu práce přestalo reálně existovat, a stěžovatel tak nemohl plnit účel vydaného povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty.

[27] Pokud stěžovatel tvrdí, jak namítl i v žalobě, že společnost KOLASOL s. r. o. mohla udělit stěžovateli pracovní volno nebo jej vyslat na pracovní cestu nebo mu udělit placenou či neplacenou dovolenou, jakož i to, že mu měla vyplácet poměrnou část mzdy, je třeba dodat, že tato tvrzení jsou pouze v rovině ničím nepodložených spekulací; stěžovatel v odvolání ani v žalobě nenabídl žádný důkaz o tom, že tomu tak v jeho případě skutečně bylo. Ve svém vyjádření k seznámení se podklady rozhodnutí pouze obecně správnímu orgánu vytýkal délku a zmatečnost řízení, v obecné rovině namítl porušení svých práv a vyslovoval pouze své domněnky o zmatečnosti řízení a jeho účelovosti a doporučoval přehodnocení postupu tak, aby jeho žádosti bylo vyhověno. Za této situace nemůže být námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu důvodná.

[28] Zaměstnanecká karta vydaná podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců opravňuje jejího držitele pouze k výkonu práce na volném pracovním místě, na které byla vydána. Podle § 5 písm. e), bod 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet, je kvalifikována jako nelegální práce.

[29] Pokud hodlá cizinec změnit zaměstnavatele nebo být zaměstnán na jiné pozici uvedené v Centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty, musí nejdříve požádat Ministerstvo vnitra o udělení souhlasu s takovou změnou. Teprve od právní moci rozhodnutí o udělení souhlasu může cizinec začít na novém místě pracovat. Při posouzení žádosti přitom správní orgán postupuje tak, že zjistí, zda jsou splněny pozitivní podmínky pro udělení souhlasu se změnou a podmínky podání samotné žádosti a potřebných náležitostí v souladu se zákonem. Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že tak v daném případě učinil. Nicméně dále musí správní orgán posoudit, zda nenastala také některá ze skutečností, která spadá pod negativní podmínky udělení souhlasu. Jinými slovy, i pokud stěžovatel doloží požadované náležitosti žádosti, nepostačuje to samo o sobě k udělení požadovaného povolení.

[30] Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Naplnění této jiné závažné překážky shledal správní orgán důvodně v nevykonávání práce podle zaměstnanecké karty. Námitce formálního výkladu citovaného ustanovení Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

[31] Pobyt cizince na území České republiky není samoúčelný. V rozsudku ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že zákon o pobytu cizinců „*stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány*“.

[32] Nejvyšší správní soud se aplikací § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zabýval již několikrát. Zcela případně krajský soud vycházel z jeho rozsudku ze dne

19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, v němž se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval vymezením neurčitého právního pojmu „jiná závažná překážka“. Nejvyšší správní soud rovněž konstantně judikuje, že za závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území České republiky ve smyslu citovaného ustanovení lze považovat i nenaplnění účelu předchozího pobytu (srov. např. též rozsudky ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29, ze dne 30. 1. 2013, č. j. 9 As 117/2012 - 35, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 3 As 14/2013 - 28, ze dne 27. 9. 2013, č. j. 4 As 114/2013 - 35, ze dne 19. 12. 2014, č. j. 5 Azs 119/2014 - 20, ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, či ze dne 27. 9. 2013, č. j. 4 As 114/2013 - 35).

[33] Stěžovateli lze pouze částečně přisvědčit v tom, že v rozsudku ze dne 25. 1. 2018, č. j. 4 Azs 248/2017 - 37, posuzoval Nejvyšší správní soud skutkově odlišnou situaci, kdy se cizinec dostal do nepříznivé situace z toho důvodu, že mu byla přislíbena pracovní pozice, která fakticky neexistovala, resp. záměrem jeho zaměstnavatele bylo dodat jej jako pracovní sílu jiné společnosti, čímž by ve své podstatě došlo k porušení zákazu agenturního zaměstnávání cizinců. Skutečně se tedy nejednalo o případ změny zaměstnavatele, ale o samotné udělení zaměstnanecké karty, které bylo cizinci na základě řádně podané žádosti přislíbeno, resp. takový postup předvídal. Nejvyšší správní soud konstatoval, že mu nevzniklo v souvislosti s vydáním potvrzení o splnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty legitimní očekávání, že mu bude vydána i zaměstnanecká karta samotná; rozhodující je, že v mezičase vyšly najevo nové zásadní skutečnosti, které odůvodňují zamítnutí žádosti. Nicméně na případ stěžovatele plně dopadají závěry učiněné ve vztahu k naplnění obsahu neurčitého právního pojmu – jiná závažná překážka ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, která byla spatřována v tom, že cizinec nemůže fakticky vykonávat zaměstnání na požadovaném pracovním místě. Nejvyšší správní soud zde rovněž zdůraznil, že každý cizinec je povinen plnit účel, pro který mu bylo povolení k pobytu uděleno, což by v daném případě nemohlo nastat (neboť místo fakticky neexistovalo). Současně Nejvyšší správní soud konstatoval, že je nepodstatné, zda překážku způsobuje okolnost na vůli cizince závislá, či nezávislá; ani fakt, že se cizinec do nepříznivé situace dostal na základě okolností, které byly na jeho vůli nezávislé, není způsobilý zhojit skutečnost, že stěžovatel nemůže plnit účel pobytu předpokládaný zaměstnaneckou kartou, tedy být zaměstnán na konkrétním pracovním místě. S ohledem na to, že pracovní místo, na které byl stěžovatel k zaměstnavateli KOLASOL s. r. o. přidělen, k 1. 4. 2017 zaniklo, tedy fakticky neexistovalo, nemohl stěžovatel účel povoleného pobytu plnit. V tomto směru je aplikace citovaného rozsudku zcela případná.

[34] Pokud stěžovatel zpochybňuje využití listin z jiných správních řízení, Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem konstatuje, že správní řád, dle kterého bylo postupováno, takový postup nevylučuje, resp. výslovně připouští. Podle § 50 odst. 1 správního řádu *„podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.“* Využití informací z jiných správních řízení však nemůže být svévolné a má své limity, které musí být dodrženy. Podle Nejvyššího správního soudu správní orgány v nyní projednávané věci tuto podmínku splnily – listiny obsahující rozhodná zjištění, tj. zejména vyjádření společnosti MHS - tlakové lití s. r. o. doručená Ministerstvu vnitra dne 17. 10. 2017 a 14. 11. 2017 a výpisy ze živnostenských rejstříků, jsou součástí správního spisu a stěžovatel měl možnost

se s veškerými těmito podklady pro vydání rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim. Pravost listin (kopie) nepopíral, skutečnosti v nich uvedené nezpochybnil. Stěžovatel v podstatě nesouhlasí s jejich vyhodnocením, které pro něho vyznělo nepříznivě.

[35] Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaná zákonně podřadila skutkové okolnosti případu pod pojem závažná překážka pobytu cizince na území České republiky a své závěry řádně odůvodnila. Krajský soud, který se se závěrem žalované ztotožnil, přičemž rovněž uvedl, proč má její závěry za správné, vydal rozhodnutí souladné se zákonem, vycházel přitom rovněž z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[37] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl procesně úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované, které dle pravidla úspěchu v řízení právo na náhradu nákladů řízení náleží, žádné náklady přesahující její běžnou správní činnost nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu